

Sygnatura akt IV U 16/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Anna Staszekiewicz

Protokolant: Katarzyna Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2021 roku w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania K. K.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 27 listopada 2018 roku, znak (...) oraz od decyzji z dnia 10 grudnia 2018 roku, znak (...)

o świadczenie rehabilitacyjne i zasiłek chorobowy

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 27 listopada 2018 roku, znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy K. K. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 07 listopada 2018 roku do 06 marca 2019 roku z ubezpieczenia wypadkowego,

II. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 10 grudnia 2018 roku, znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 09 maja 2018 roku do 06 listopada 2018 roku z ubezpieczenia wypadkowego i ustala, że wypłacony za ten okres przez płatnika składek (...) sp. z o.o. w B. zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego w kwocie brutto 28.899,78 zł nie jest świadczeniem wypłaconym bezpodstawnie,

III. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa,

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 16/19

UZASADNIENIE

Wnioskodawca K. K., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 27.11.2018 r., na podstawie której strona pozwana odmówiła mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 07.11.2018 r. do 06.03.2019 r. z ubezpieczenia wypadkowego. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie tego świadczenia w wysokości 100% podstawy wymiaru oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że w dniu 03.05.2018 r. uległ wypadkowi przy pracy i nie zachodzą żadne negatywne przesłanki wykluczające prawo do świadczeń z tytułu tego zdarzenia, tym bardziej, że organ rentowy nie kwestionował w sprawie samego faktu wykonywania przez poszkodowanego czynności pracowniczej skutkującej pojawieniem się określonych objawów chorobowych, ani też celowości przyznania świadczenia rehabilitacyjnego.

Strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie odwołania i zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że ze zgromadzonej dokumentacji wynika, że zdarzenie z dnia 03.05.2018 r., które spowodowało niezdolność do pracy wnioskodawcy, nie może być uznane za wypadek przy pracy z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej. Czynności wykonywane przez wnioskodawcę w czasie, kiedy doszło do zdarzenia, nie wykraczały poza zakres typowych czynności wykonywanych podczas pracy przez pracownika na tym stanowisku pracy. Dźwigany przez wnioskodawcę ciężar nie przekraczał normatywów higienicznych.

Wnioskodawca, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, złożył ponadto odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 10.12.2018 r., na podstawie której stwierdzono, że płatnik składek (...) sp. z o.o. w B. bezpodstawnie wypłaciła mu zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 09.05.2018 r. do 06.11.2018 r. w kwocie brutto 28.899,78 zł, a także odmówiono mu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 09.05.2018 r. do 06.11.2018 r. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie zasiłku chorobowego za ten okres z ubezpieczenia wypadkowego oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca przytoczył tą samą argumentację, co w odwołaniu od decyzji z 27.11.2018 r.

Strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie odwołania i zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu strona pozwana przytoczyła tą samą argumentację, co w odpowiedzi na odwołanie od decyzji z 27.11.2018 r.

Sprawy dotyczące tych odwołań zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia w oparciu o przepis art. 219 kpc.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Jest bezsporne, że w 2018 r. K. K. był zatrudniony na stanowisku mistrza utrzymania ruchu w (...) Sp. z o.o. w B..

W dniu 03.05.2018 r. K. K. stawił się do pracy na polecenie pracodawcy, aby uczestniczyć w naprawie prasy, którą przeprowadzała czeska firma (...). K. K. towarzyszył A. K., który pracował na tej prasie. Pracownicy firmy (...) próbowali wyregulować i ustawić ciśnienia w prasie, lecz stwierdzili, że problem tkwi w głowicy i wałku znajdującym się w środku maszyny. Prezes spółki (...) zdecydował, aby K. K. i A. K. sami zdemontowali tą głowicę i oddali do naprawy w Polsce, z uwagi na wysokie koszty naprawy przez firmę czeską.

Dowód: zeznania świadka A. K. k. 100v-101,

przesłuchanie wnioskodawcy K. K. k. 101v-102;

K. K. już wcześniej kilkakrotnie ściągał tą głowicę. W tym celu wszedł na podest służący do regulacji i naprawy tej maszyny. Z uwagi na to, że podest był wąski, K. K. znajdował się na nim sam, zaś A. K. podawał mu narzędzia. Po odkręceniu głowicy K. K. chciał ją ściągnąć z maszyny, podniósł ją na wysokość klatki piersiowej i poczuł bardzo mocny ból w okolicach kręgosłupa lędźwiowego. Nie mógł utrzymać głowicy, ukląkł na podeście. Po chwili A. K. pomógł mu zejść z podestu i usiąść na stołku.

Dowód: zeznania świadka A. K. k. 100v-101,

przesłuchanie wnioskodawcy K. K. k. 101v-102;

Waga tej głowicy wynosiła 38 kg.

Dowód: zeznania świadka M. K. k. 31v-32v;

Przez dwa dni robocze K. K. chodził jeszcze do pracy, lecz odczuwał ból, który mu dokuczał. W dniu 09.05.2018 r., nie mógł wstać z łóżka, w związku z czym udał się do neurologa i rozpoczął leczenie.

Dowód: przesłuchanie wnioskodawcy K. K. k. 101v-102;

Jest bezsporne, że w okresie od 09.05.2018 r. do 06.11.2018 r. K. K. był niezdolny do pracy.

W dniu 28.05.2018 r. zespół powypadkowy powołany przez pracodawcę sporządził protokół nr (...), w którym uznano za wypadek przy pracy zdarzenie z dnia 03.05.2018 r. z udziałem K. K..

Dowód: kopia protokołu k. 14-16;

Jest bezsporne, że za okres od 09.05.2018 r. do 06.11.2018 r. pracodawca wypłacił K. K. zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego.

W 2015 r. u K. K. wystąpiły dolegliwości bólowe odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa, które były niewielkie i nie skutkowały wystąpieniem objawów korzeniowych. W dniu 03.05.2018 r. doznał on urazu przeciążeniowego kręgosłupa w wyniku podniesienia dużego ciężaru. Wystąpił wówczas u niego silny zespół bólowy odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa z promieniowaniem do kończyn dolnych. Uraz przeciążeniowy spowodował powstanie przepukliny na poziomie L2/L3 i L5/S1 oraz kręgozmyku L5/S1.

Dowód: opinia biegłego neurologa B. Ż. k. 136-138,

opinia biegłych neurologa T. W. i ortopedy A.

M. k. 177-178 i 196.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu, odwołania wnioskodawcy zasługiwały na uwzględnienie.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję z 27.11.2018 r. na przepisach art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1 pkt 2, art. 9 ust. 1 i art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 tej ustawy, z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługują następujące świadczenia:

1) „zasiłek chorobowy” - dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową;

2) „świadczenie rehabilitacyjne” - dla ubezpieczonego, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy.

Stosownie do treści art. 9 ust. 1 tej ustawy, zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

W myśl art. 22 ust. 1 pkt 2 powołanej ustawy, Zakład odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku nieuznania w protokole powypadkowym lub karcie wypadku zdarzenia za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy.

W pierwszej kolejności należało stwierdzić, że zarówno w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji z 27.11.2018 r., jak również w treści odpowiedzi na odwołanie wskazano, że strona pozwana odmówiła wnioskodawcy prawa do wypłaty

świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 100% podstawy wymiaru, albowiem z posiadanej dokumentacji wynika, że wypadek, który spowodował niezdolność do pracy u wnioskodawcy, nie może być uznany za wypadek przy pracy z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej. Zdaniem Sądu, wobec tak lakonicznego stwierdzenia trudno ustalić, o jakiej dokumentacji wspomina strona pozwana. Nie ulega bowiem wątpliwości, że z treści znajdującego się w aktach sprawy protokołu z dnia 28.05.2018 r. nr (...) dotyczącego ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy wynika, że pracodawca zatrudniający wnioskodawcę, po przeprowadzeniu stosownego postępowania wyjaśniającego, uznał zdarzenie z dnia 03.05.2018 r. za wypadek przy pracy. W ocenie Sądu, zachodzi zatem sprzeczność pomiędzy podstawą prawną zaskarżonej decyzji, a zgromadzonymi przez stronę pozwaną dokumentami, znajdującymi się w aktach rentowych.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji oraz odpowiedzi na odwołanie strona pozwana podniosła, że zdarzenie z dnia 03.05.2018 r. nie zostało uznane za wypadek przy pracy z powodu braku przyczyny zewnętrznej. Domyślać się zatem należy, że to strona pozwana zakwestionowała takie ustalenia pracodawcy w protokole powypadkowym, w którym uznano zdarzenie za wypadek przy pracy. Taką sytuację reguluje jednak przepis art. 22 ust. 1 pkt 3 powołanej ustawy wypadkowej.

Sąd nie podzielił powyższego stanowiska strony pozwanej. W myśl art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej, za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W myśl powołanej regulacji uznaje się za wypadek przy pracy zdarzenie, które jednocześnie spełnia następujące kryteria: jest nagle, wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć oraz pozostaje w związku z pracą.

Nagłość zdarzenia powodującego wypadek przy pracy charakteryzuje się zaskoczeniem pracownika, jest czymś nieprzewidywalnym, nieoczekiwanym, raptownym. Zdarzenie spełniające kryterium nagłości musi zostać przy tym wywołane przyczyną zewnętrzną, co oznacza, że nie może podchodzić z organizmu pracownika dotkniętego zdarzeniem. Przyczyną zewnętrzną wypadku może być każdy czynnik zewnętrzny, który jest zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym (patrz: Sebastian Samol, Komentarz do art. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych).

W niniejszej sprawie strona pozwana wskazywała na brak przyczyny zewnętrznej. Podniosła, że czynności wykonywane przez wnioskodawcę w czasie, kiedy doszło do zdarzenia, nie wykaczały poza zakres typowych czynności wykonywanych podczas pracy przez pracownika na tym stanowisku pracy. Dźwigany przez wnioskodawcę ciężar nie przekraczał normatywów higienicznych.

Sąd nie podzielił powyższego stanowiska strony pozwanej opierając się na treści opinii biegłych neurologa B. Ż. oraz zespołu biegłych neurologa T. W. i ortopedy A. M.. Za trafne należało bowiem uznać stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z 09.04.1968 r. (III UZP 1/68), że „inwalidztwo można uznać za następstwo wypadku w zatrudnieniu w rozumieniu art. 36 (...) jeżeli za pomocą opinii lekarskiej zostanie ustalone, że dźwiganie lub przesuwanie ciężkiego przedmiotu w niedogodnej pozycji ciała lub w innych niesprzyjających okolicznościach stało się istotną, w świetle doświadczenia życiowego i wiedzy lekarskiej decydującą przyczyną uszkodzenia zdrowia lub jego istotnego pogorszenia”. Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie stanowisko to nie straciło aktualności.

Z opinii powołanych powyżej biegłych wynika bowiem jednoznacznie, że u wnioskodawcy w 2015 r. występowały dolegliwości bólowe w odcinku lędźwiowo – krzyżowym kręgosłupa, przy czym były one wówczas niewielkie i nie wystąpiły objawy korzeniowe. Biegli zwrócili uwagę, że w tamtym czasie lekarz orzecznik ZUS nie stwierdził odchyień od normy w stanie przedmiotowym i odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W dniu 03.05.2018 r. wnioskodawca doznał z kolei urazu przeciążeniowego kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego, co spowodowało wystąpienie zespołu bólowego. Biegli zgodnie stwierdzili, że przed tym zdarzeniem u wnioskodawcy występowały pewne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, lecz ich udział w powstaniu urazu w dniu 03.05.2018 r. był niewielki. W tym dniu wnioskodawca doznał urazu kręgosłupa, lecz przyczyna wewnętrzna nie miała przeważającego znaczenia dla jego powstania. Doznane przez niego dolegliwości mogły wystąpić w takich okolicznościach, jak 03.05.2018 r., również u osoby z w pełni zdrowym kręgosłupem, a dźwignięcie ciężaru 40 kg przez mężczyznę w wieku 50 lat, ważącego około 86 kg przy wzroście 176 cm, mogło odprowadzić do przeciążenia kręgosłupa.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia biegłych, jak również okoliczności zdarzenia z dnia 03.05.2018 r., nie sposób stwierdzić, aby nie wystąpiła w tym przypadku przyczyna zewnętrzna. Jeszcze raz należy przypomnieć, że przyczyną zewnętrzną wypadku może być każdy czynnik zewnętrzny, który jest zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym. W niniejszej sprawie przyczyną zewnętrzną było dźwignięcie przez wnioskodawcę ciężkiej głowicy, w wymuszonej pozycji ciała, co spowodowało pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawcy, u którego występowały już pewne zmiany chorobowe w kręgosłupie. W dniu zdarzenia wnioskodawca doznała urazu przeciążeniowego, który objawił się silnym zespołem bólowym odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa.

Sąd uznał opinie wydane przez biegłych neurologa B. Ż. oraz zespół biegłych neurologa T. W. i ortopedę A. M., jako wiarygodne dowody w sprawie. Opinie te były bowiem jasne, spójne i nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Biegli ci w sposób jasny i logiczny odpowiedzieli na zadane im pytania. Ich opinie wystarczająco wyjaśniały zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Biegła neurolog oraz zespół biegłych w podobny sposób ocenili stan zdrowia wnioskodawcy przed i po zdarzeniu z 03.05.2018 r. oraz udział czynnika wewnętrznego i zewnętrznego w powstaniu urazu. Sąd nie dopatrywał się przy tym przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii przez tych biegłych. Mając na uwadze sposób umotywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych przez nich wniosków, Sąd oparł się na wydanych przez nich opiniach. Tym samym Sąd uznał stanowisko wyrażone przez biegłego ortopedę S. G. za odosobnione i nie uwzględnił wydanej przez niego opinii przy rozstrzygnięciu sprawy.

Powyższe okoliczności skutkowały zmianą zaskarżonej decyzji z 27.11.2018 r. i orzeczeniem jak w punkcie I wyroku (art. 477¹⁴ § 2 kpc).

W konsekwencji przyjętych przez Sąd ustaleń i kwalifikacji zdarzenia z 03.05.2018 r., jako wypadku przy pracy, należało również zmienić decyzję z 10.12.2018 r. W punkcie II wyroku Sąd przyznał zatem wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego za okres od 09.05.2018 r. do 06.11.2018 r. z ubezpieczenia wypadkowego i ustalił, że wypłacony za ten okres przez płatnika składek (...) sp. z o.o. w B. zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego w kwocie brutto 28.899,78 zł nie jest świadczeniem wypłaconym bezpodstawnie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc oraz na podstawie przepisu § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i zasądził na rzecz wnioskodawcy od strony pozwanej kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, albowiem przedmiotem rozpoznania były odwołania od dwóch decyzji.